

Nr 34.

Ankom till riksdagens kansli den 1 juni 1929 kl. 8 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 15 november 1907 (nr 117) om frihamn, m. m.

I en den 25 februari 1929 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 163, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga nedan återgivna, vid propositionen fogade förslag till

1:o) förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 15 november 1907 (nr 117) om frihamn,

2:o) förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 20 december 1912 (nr 351) om frilager.

Förslag

till

förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 15 november 1907 (nr 117) om frihamn.

Härigenom förordnas, att § 1, § 2 mom. 2, § 18 mom. 2, § 19 mom. 2 och § 22 i förordningen den 15 november 1907 (nr 117) om frihamn skola, § 2 mom. 2 i nedan intagna del, erhålla följande ändrade lydelse:

§ 1.

I stapelstad, varest centraltullkammare eller tullkammare finnes, eller, där lokala förhållanden det betinga, i närheten av sådan stapelstad må, efter särskilt tillstånd av Konungen, inrättas sådan under tullverkets uppsikt och bevakning stående, till allmänt bruk för handelsrörelse och industriell verksamhet avsedd anstalt, benämnd frihamn, varom i denna förordning stadgas.

Frihamn, som skall utgöras av ett till sina gränser noga bestämt område, omfattande dels hamn med anstalter för fartygs lossning och lastning, dels ett därtill beläget, genom hägnad från vidliggande mark avspärrat landområde med byggnader och upplagsplatser, skall i fråga om tull- och tillverkningsavgifter ävensom beträffande tillämpningen av gällande bestämmelser

angående förbud mot införsel till riket av varor med oriktig ursprungsbezeichnung anses såsom utrikes ort; och skola såväl fartyg som gods inom frihamn icke vara underkastade vidare tillsyn från tullverkets sida, än som erfordras för utövande av kontroll å efterlevnaden av de angående frihamn meddelade allmänna eller särskilda föreskrifter. Till frihamn från inrikes ort inkomna varor skola i fråga om rätt till restitution av tull- och tillverkningsavgifter ävensom till befrielse från tullavgift samt i övrigt i tullhänseende betraktas såsom från riket utförda samt således vid återinförsel behandlas lika med annat gods, som från frihamn införes.

§ 2.

2. Vid frihamn — — — särskild bevakning.

Vederbörande tulltjänsteman äger, där han anser anledning därtill förefinnas, låta å envar, som lämnar frihamnen, verkställa kroppsvisitation i den ordning lagen om straff för olovlig varuinförsel föreskriver.

§ 18.

2. Landvägen kan gods från frihamn införas:

för utförsel sjövägen från den stapelstad, i eller vid vilken frihamnen är belägen, till utrikes ort eller annan svensk frihamn, ävensom landvägen till Norge;

för omedelbar transitförsändning antingen till annan ort, som åtnjuter transitupplagsrätt eller där tullanstalt anordnats för tullklarering av järnvägstrafik vid tullområdets landgräns, eller till annan svensk frihamn eller ock för försändning i oförtullat skick under postverkets kontroll;

för intagning å frilager eller för uppläggning å nederlag på samma ort; samt

efter förtullning.

§ 19.

2. Varor, beträffande vilka i tulltaxan är angivet, att tullen skall beräknas efter verkliga nettovikten med tillägg av visst emballage, må icke från frihamn uttagas för förtullning, för uppläggning å nederlag eller för försändning i oförtullat skick till inrikes ort, med mindre de äro emballerade på sådant sätt, som eljest vid införsel av enahanda varor är brukligt.

§ 22.

Innehavare av byggnad, magasinsrum eller upplagsplats inom frihamn, som blivit förvunnen till förbrytelse, varom i § 21 sägs, have för alltid förverkat rätt att inom frihamn eller frilager innehava eller begagna byggnad, magasinsrum eller upplagsplats och vare skyldig att genast utrymma sitt lager.

Lag samma vare ock om den, som blivit förvunnen till olovlig varuinförsel.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1930.

Förslag

till

förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 20 december 1912 (nr 351) om frilager.

Härigenom förordnas, att § 1 mom. 1, § 2 mom. 2, § 19 mom. 1 och 3 samt § 21 i förordningen den 20 december 1912 (nr 351) om frilager skola, § 2 mom. 2 och § 21 i nedan intagna delar, erhålla följande ändrade lydelse:

§ 1.

1. I stad, varest centraltullkammare eller tullkammare finnes, eller, där lokala förhållanden det betinga, i närheten av sådan stad må, efter särskilt tillstånd av generaltullstyrelsen, inrättas sådana under tullverkets uppsikt och bevakning stående, till allmänt bruk för handelsrörelse och industriell verksamhet avsedda anstalter, benämnda frilager, varom i denna förordning stadgas.

Till frilager kan avses viss byggnad eller visst område med byggnader och upplagsplatser, som genom hägnad eller annorledes avspärrats från vidliggande byggnader och område. Å frilager må varor, på sätt och under de villkor, denna förordning innehåller, utan att undersökas eller tullbehandlas, intagas samt uppläggas, ompackas, delas, bearbetas och i övrigt behandlas, som om de befunde sig utanför rikets tullgräns. Varor, som från inrikes ort intagits å frilager, skola i fråga om rätt till restitution av tull- och tillverkningsavgifter ävensom till befrielse från tullavgift anses såsom ur riket utförda och vid uttagning från frilagret behandlas lika med direkt från utlandet å frilager intaget gods.

§ 2.

2. Varje utgång — — — — sådan utgång.

Vederbörande tulltjänsteman äger, där han anser anledning därtill förefinnas, låta å envar, som lämnar frilagret, verkställa kroppsvisitation i den ordning lagen om straff för olovlig varuinförsel föreskriver.

§ 19.

1. Gods kan från frilager uttagas:
för utförsel till utrikes ort eller sjövägen till svensk frihamn å annan ort;
för försändning sjövägen eller landvägen till annan ort, där centraltullkammare eller tullkammare finnes;
för utförsel landvägen till frihamn;
för överflyttning till annat frilager eller för uppläggning å nederlag å samma ort; samt
efter förtullning.

3. Varor, beträffande vilka i tulltaxan är angivet, att tullen skall beräknas efter verkliga nettovikten med tillägg av visst emballage, må icke från frilager uttagas för förtullning, för uppläggning å nederlag eller för försändning i oförtullat skick till inrikes ort, med mindre de äro emballerade på sådant sätt, som eljest vid införsel av enahanda varor är brukligt.

§ 21.

Frilagershavare, som — — — — sitt lager.

Lag samma vare ock om den, som blivit förvunnen till olovlig varuinförsel.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1930.

Utskottet.

Den föreliggande propositionen är föranledd av dels Kungl. Maj:ts med proposition den 8 februari 1929, nr 65, framlagda förslag till ny tulltaxeförordning jämte därvid fogade tulltaxa och taratariff, att tillämpas från och med den 1 januari 1930, dels ock Kungl. Maj:ts i årets statsverksproposition framlagda förslag om upphävande med utgången av juni 1929 av förordningen angående beskattning av socker. Beträffande propositionen nr 65 har utskottet yttrat sig i betänkandena nr 20, 24, 25, 29 och 30, varefter riksdagen fattat beslut i anledning av vad utskottet i nämnda betänkanden hemställt. Kungl. Maj:ts förslag om upphävande av förordningen angående beskattning av socker har utskottet i sitt förut denna dag avgivna betänkande nr 32 tillstyrkt.

Utskottet, som icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts med förevarande proposition framlagda förslag, får, under åberopande av vad departementschefen till ovannämnda statsrådsprotokoll anför, hemställa,

att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts proposition nr 163, antaga vid propositionen fogade förslag till

1:o förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 15 november 1907 (nr 117) om frihamn,

2:o förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 20 december 1912 (nr 351) om frilager.

Stockholm den 1 juni 1929.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOH. NILSSON.

Närvarande: se under betänkandet nr 33.